

Suzanne Snow

Een nieuw begin in Thorndale

vertaald door Textcase

Willow Cottage stond ruim een jaar leeg toen Annie Armstrong arriveerde. Het aanzicht zou haar verwachtingen hebben overtroffen, als ze haar meubilair er niet gedumpt in de voortuin had aangetroffen. Het verdwijnen van de zon eerder op die prachtige dag in juli, had als gevolg gehad dat wervelende grijze wolken het hadden laten stortregenen op de paar spullen uit haar oude leven die ze in haar nieuwe wilde hebben. Ze waren kletsnat. De lucht was nu vrij van de wolken die deze ravage hadden aangericht. De zon straalde alweer. De regendruppeltjes die zich nog vastklampten aan haar met plastic overdekte meubels, lichtten op, alsof ze grapjes maakten over haar late aankomst.

Dit kan niet waar zijn, dacht ze verbijsterd. Ze knipperde opnieuw met haar ogen toen ze de verzameling vormen die zich door de tuin had verspreid in zich opnam. Ze schoof haar zonnebril op haar hoofd om het nog beter te kunnen zien. Het was waar. Annie kreunde, toen ze in het hoge gras herkende wat over was van haar meubilair. Opmerkelijk genoeg lag het erbij als een onafgemaakte kunstinstallatie. Ze wist niet of ze nu haar zogenaamde verhuisbedrijf of de Tate Gallery moest bellen. Ze grabbelde in haar handtas naar haar telefoon. Ze deed drie pogingen om het nummer van de chauffeur te bellen voordat ze zich realiseerde dat ze geen bereik had. Geërgerd klom ze uit haar Mini en beende naar het huis. Door het onkruid dat over het pad kroop, raakten haar benen doorweekt toen ze erlangs liep.

Afgezien van haar nieuwe tuinmeubilair, dat ze op de een of andere manier daarvandaan moest zien te krijgen, zag de cottage er precies zo uit als ze zich herinnerde: knusjes verscholen in een bovenmatig overgroeide tuin. Het huis dankte zijn naam aan de oude treurwilg achterin,

die schaduwen door het zonlicht over het dak wierp. De onmiskenbare geur van vochtige, pure plattelandslucht prikkelde haar zintuigen onmiddellijk. Ze ademde diep in, haar ogen gesloten, en rakerde half-vergeten herinneringen aan eindeloze dagen buitenspelen op.

Bijna met tegenzin deed Annie ze weer open en tuurde naar het huis. Ze verdrong de gedachten aan haar jeugdijaren. Ze wist nog dat Molly haar verteld had dat het huis van zandsteen gemaakt was, waardoor het zo'n liefelijke roomachtige gloed had. Die begon al tot een modderig grijs te vervagen. In de winter, twee jaar geleden, was ze hier voor het laatst geweest. Het verbaasde Annie dat het huis er nu zo versleten en onbemind uitzag, en niet alleen door hoe de tuin erbij lag.

Er zat een briefje tegen de voordeur geplakt. Ze nam het eraf en las het vlug. Het was van de verhuizers. Ze verontschuldigde zich voor hun haastige vertrek. Ze waren niet meer in de gelegenheid geweest te wachten tot zij er met de sleutel aan zou komen. Ze zuchtte. Ze kon hun er moeilijk de schuld van geven dat zij werd opgehouden op de snelweg, en dat het haar niet gelukt was contact op te nemen om hun dat te laten weten. Ze verfrommelde het briefje tussen haar vingers en beseftte dat het erop begon te lijken dat haar oude leven minder chaotisch was geweest dan het nieuwe. Ze vroeg zich af hoe ze van deze plek ooit haar thuis zou kunnen maken. Ze wenste bijna dat ze helemaal niet naar Thorndale gekomen was, maar ze had geen idee op welke andere plek ze tot zichzelf zou kunnen komen.

Verloren staarde ze naar het zware tilwerk dat haar te doen stond, en Annie besloot naar het dorp te gaan om wat inkopen te doen voor ze van start zou gaan. Ze wist dat ze wanhopig behoefte aan eten – en wijn – zou hebben tegen de tijd dat ze ermee klaar zou zijn alles het huis in te slepen. Ze ging liever nu heen en weer zodat ze een voorraadje had als motivatie voor later. Ze kon ook maar beter de auto nemen in plaats van alles mee terug te moeten dragen, ook al was het nog geen achthonderd meter verderop. De kans was groot dat ze meer dan één fles zou kopen.

Toen ze terugreed naar het dorp, waar ze zojuist doorheen was gekomen, merkte Annie op dat alles er kleiner uitzag dan ze zich

herinnerde. Er waren veel dagjesmensen in Thorndale nu de regen was weggetrokken. Ouders probeerden halfslachtig een oogje op hun kinderen te houden, die door het plantsoen renden. Gepensioneerden klommen traag een ronkende bus in, die onhandig in de hoofdstraat geparkeerd stond.

Een levendig, smal riviertje stroomde tussen het plantsoen en de hoofdstraat. Mensen zaten op picknickkleden of jassen op het vochtige gras een ijsje te eten of achteroverleunend te zonnebaden, hun gezichten naar de zon gericht. Annie zag dat het postkantoor er nog was, maar dat er een kunstgalerij gekomen was op de plek van het kleine tankstation met maar een pomp. Mensen tuurden door de ramen, op zoek naar een meesterwerk, of een koopje. Het kleine theehuis zag er nog vrijwel hetzelfde uit, afgezien van de extra zitplekken buiten en het bord dat ijs van een lokale melkveehouderij aanpreeft. Voorbij het centrum van het dorp zag Annie de hoge, vierkante kerktoren die boven alles en iedereen uitstak, net als de toppen van de eeuwenoude bomen rond de pastorie. Ze wist dat die daar ergens tussen verstopt zat.

Ze reed langs het plantsoen, waar mooie geschakelde cottages op uitkeken en een rijtje grotere *Georgian* huizen tegenover The Royal Oak, de enige pub. Iets verder naar achteren lag Thorndale Farm, alsof die uit beleefdheid afstand wilde houden van de rest. Hij lag verscholen achter de knoestige eiken die de muren flankeerden. Een groep tieners zat in de schaduw met hun hoofd over hun telefoon gebogen. Hun duimen bewogen constant. Ze wierp een nieuwsgierige blik op een paar moderne stenen bungalows verderop, en realiseerde zich dat het dorp was veranderd terwijl zij niet had staan opletten. Het was meer geworden dan de simpele boerengemeenschap die zij zich herinnerde.

Haar peettante was op negenentachtigjarige leeftijd was gestorven. Annie was aangenaam verrast geweest toen ze hoorde dat zij Molly Briggs' huis geërfd had: de kleine, eenvoudige cottage, waar ze als kind zo veel van had gehouden. Nu hoopte Annie dat ze daar weer tot rust kon komen. Niemand in het dorp wist dat ze vandaag was aangekomen, en zo wilde ze het graag. Ze was er nog niet klaar voor om verslag te

doen van de rampzalige omstandigheden die haar hiernaartoe gebracht hadden.

Omdat er geen lege plekken op de parkeerplaats aan de rand van het dorp waren, ging ze terug naar Thorndale Farm. Plaatselijke bewoners die ervan wisten, gebruikten de ingang van de lege schuur die daar stond vaak als parkeerplek, om zo even snel het dorp in te kunnen. Als het druk was met bezoekers in het dorp, of als de boer wilde dat de schuur werd vrijgehouden, zette hij er een paar pylonnen neer, om te voorkomen dat toeristen er hun voordeel mee zouden doen. Annie nam de sluiproute via een smal weggetje aan de andere kant van de groenstrook buiten de boerderij. Ze ontweek de groep tieners, die nu in beweging waren gekomen met hun ogen vastgeplakt aan hun telefoons. Het plaveisel buiten de schuur, dat strekte tot aan het weggetje, werd aan weerszijden van de enorme deuren ingesloten door grasranden. Ze reed er recht op af, zonder de ingang volledig te blokkeren. Het leek erop dat de schuurdeuren waren vervangen sinds de laatste keer dat ze de moeite had genomen ernaar te kijken. Ze zagen er duidelijk mooier uit dan eerst.

Gelach en stemmen kwamen aanwaaien uit de pub. De mensen bleven buiten rondhangen om van de laatste zonnestralen te genieten. De rivier stroomde snel tussen de onregelmatige stenen. Ze stak de boogbrug naar de hoofdstraat over en keek glimlachend naar de kinderen die gillend de glibberige, stenen trappetjes naar de rivier af klauterden en probeerden niet in het koude water te vallen. Het deed haar denken aan de tijd dat zij precies hetzelfde spelletje gespeeld had, op precies dezelfde plek. Alsof die jeugdherinneringen de vrouw hadden opgeroepen, zag ze haar plots staan, bij de voordeur van een stenen, halfvrijstaande cottage verderop. Ze wist dat het Kirstie Blaine was. Annie zwaaide om haar aandacht te krijgen.

‘Annie. Niet te geloven.’

Ze liepen elkaar tegemoet en gaven elkaar lachend een knuffel, die steviger werd naarmate ze elkaar een paar momenten lang vasthielden. Toen ze elkaar loslieten, dwaalde Annes blik vol genoeg over Kirsties gezicht. Ze zocht naar het bekende, en vond dat ook, ondanks de

jaren die voorbij waren gegaan sinds ze elkaar voor het laatst hadden gezien. Kirstie was Annies beste vriendin in het dorp geweest toen ze opgroeiden. Haar ouders waren schrijvers, haar broer Ross was een paar jaar ouder. Kirsties kindertijd was eclectisch en ongeremd geweest. Annie had Kirstie altijd benijd, als zij het dorp weer moest verlaten om terug naar school in Shropshire te gaan en haar geluk weer werd uitgesteld tot het volgende bezoek, waar ze zo naar verlangde.

Kirsties bedachtzame, afwezige bruine ogen en lenige figuur waren onveranderd gebleven. Haar donkerblonde haar was ook hetzelfde, nog steeds bijeengebonden in de gebruikelijke paardenstaart. De kortere plukjes die rond haar gezicht vielen, stopte ze voortdurend achter haar oren.

‘Je haar –’

‘Je bent nauwelijks –’

Ze lachten beiden weer en toen sprak Kirstie. ‘Ga jij maar eerst. Ben je hier voor een bezoek aan Molly? Hoe gaat het met haar?’

Annie knipperde met haar ogen en haar glimlach betrok toen haar ogen zich van Kirsties nieuwsgierige blik afwendden. Haar hand ging naar haar lange, donkere kastanjebruine krullen om ze in een nonchalant gebaar over haar schouder te zwiepen. Het was al drie maanden geleden sinds ze Molly was kwijtgeraakt, maar het voelde nog steeds zo onwerkelijk om dat ook te zeggen, vooral hier in Thorndale. Ze hadden allebei zo van dit dorp gehouden. ‘Ze is gestorven in april, in een verzorgingshuis. Daar moest ze een paar jaar eerder naartoe verhuizen omdat haar artritis erger werd en ze het maar met moeite kon redden thuis. Ze maakte een val, net voor Pasen, en is een week later gestorven. Ze zou het verschrikkelijk hebben gevonden weg te kwijnen, of iemand tot last te zijn. Ze was nog steeds elke dag in de tuin wat aan het aanrommelen voor ze die val maakte.’

‘O, Annie, sorry, dat wist ik niet.’ Kirsties stem werd zachter en ze stak haar hand uit om een meelevend kneepje in die van Annie te geven. ‘Ik wist dat ze in een verzorgingshuis zat natuurlijk, dat zei paps, maar ik wist niet dat ze was overleden. Ik vind het heel erg, ik weet hoe close

jullie altijd waren. Ik wed dat paps het ook niet weet, tenzij iemand uit het dorp het hem al verteld heeft.’

‘Dank je Kirstie. Maar hoe gaat het met jou? Je ziet er geweldig uit, nauwelijks een jaar ouder dan de vorige keer dat ik je zag.’

Kirsties lippen vertrokken zich tot een streep en haar bruine ogen kregen een andere uitdrukking, toen Annie zo handig van onderwerp veranderde. Plotseling kreeg Annie een idee van wat Kirstie haar zou gaan vertellen, en ze wenste dat ze de vraag nooit gesteld had.

‘Het gaat goed. Maar mam is na Kerstmis gestorven. Het ging al een tijdje niet goed met haar, en na een hoop testen bleek uiteindelijk dat ze motorneuronziekte had. De prognose was niet rooskleurig en ze overleed binnen drie maanden. Het was desondanks een gigantische schok.’

‘O Kirstie, jij ook. Ik vind het zo erg voor je, wat vreselijk. Hoe gaat je vader ermee om?’

Kirstie wendde haar blik af en zwaaide naar iemand bij het postkantoor voordat ze haar ogen weer op Annie richtte. Ze trok haar mondhoeken lichtjes omhoog. ‘Ik kom er maar niet uit of hij er nu juist heel erg goed of heel erg slecht mee omgaat. Je weet hoe hij is, Annie. Hij is in z’n eentje vertrokken naar een minuscuul eiland van de Hebriden om daar zijn spirituele waarden te ontdekken en een zo duurzaam mogelijk leven te leiden. Ik zal echt niets inbrengen tegen duurzaamheid, maar die waarden? Serieus?’

Annie dacht terug aan hoe geniaal en onvoorspelbaar Andrew Blaine altijd geweest was toen Kirstie en zij jonger waren. Het ene moment stond hij elke dag om vijf uur op om buiten te gaan zwemmen en voor ze het goed en wel doorhadden, was hij van gedachten veranderd en met yoga begonnen. Hij had naar eigen zeggen iets te veel dode schapen in het water aangetroffen en zou nooit of te nimmer meer in de rivier zwemmen. Maar je had ook altijd lol met hem. Hij zat bomvol energie. Hij had Kirstie en ook Annie op vele excursies meegenomen en hun geleerd over de natuur om hen heen. Hij had waarden en normen op Kirstie en Annie overgedragen waarvan ze zeker wist dat ze die nooit zou kwijtraken.

‘Het klinkt precies als hij, als ik eerlijk ben. Is het een permanente verhuizing?’

‘Ik weet het niet zeker, maar het was zijn bedoeling er minstens een jaar te blijven. Daarom ben ik vandaag ook hier.’ Kirstie zwaaide met haar hand naar het gebouw achter haar. ‘Er is een makelaar langs geweest om het huis in de verhuur te zetten.’

‘Woon je hier nog steeds? Ik had altijd gedacht dat je al lang geleden vertrokken was om te gaan reizen.’ Annie kon zich niet meer herinneren wiens beurt het de laatste keer was geweest om te mailen of bellen, maar op de een of andere manier hadden ze het steeds moeilijker gevonden om in contact te blijven nadat ze uit het dorp waren weggegaan om te studeren en te reizen. Annie wou nu dat ze er meer moeite voor had gedaan.

‘Dat heb ik ook gedaan, een paar jaartjes, en toen kwam ik terug om te promoveren. Ik woon nu weer in de Dales en huur een cottage samen met iemand van mijn werk. Ik heb een baan gevonden bij het National Park toen mam ziek werd. Zo kon ik een oogje in het zeil houden.’

‘En wat voor werk doe je? Nee, niet zeggen, ik wil het raden. Het is iets wetenschappelijks natuurlijk. Iets met het milieu?’

Kirstie grijnsde en probeerde een losse pluk haar achter haar oren te stoppen. ‘Je kent me veel te goed, Annie Armstrong. Ik ben milieuwetenschapper, wat op dit moment inhoudt dat ik de parkdirectie adviseer over dieren in het wild. Maar hé, hoe zit het met jou? Is je achternaam nog steeds Armstrong?’

Annie onderdrukte haar gedachten voordat ze antwoord gaf en dwong zichzelf op opgewektere toon te spreken. ‘Ja, zeker weten nog steeds een Armstrong. Ik heb geen haast om daar verandering in te brengen.’

‘Ben je nu docent?’ Ze moesten aan de kant schuifelen om een gezin voorbij te laten waarvan de ouders hun twee jonge kinderen probeerden over te halen gewoon hun ijsjes te eten zonder te bekvechten over wie nou de grootste had.

‘Ja, bovenbouw van de basisschool. Ik heb de middelbare school

overwogen, maar het leek me iets te hectisch en ik ben dol op mijn leeff-tijdsgroep. Het is zulk dankbaar werk, nu ja, meestal.'

'Dat kan ik me voorstellen,' zei Kirstie huiverend. 'Al die hormonen. Ik ga soms bij scholen langs en het is zo veel makkelijker om basisschool-kinderen bij de les te houden, voor even tenminste. Maar jij deed het altijd geweldig met de kleintjes, Annie. Weet je nog dat we theekransjes organiseerden voor mijn kleine neefjes en nichtjes toen zij op bezoek kwamen? Molly bakte haar beroemde scones en gaf ze fruit dat ze zo uit de tuin had geplukt, met beurse plekjes en alles. Ik heb sindsdien nooit meer zulke lekkere scones geproefd.'

Annie lachte, zich verwonderend over Kirsties goede geheugen. Andere herinneringen kwamen bij haar bovendrijven, die haar er weer aan deden denken wat ze kwijt was. Ze vroeg zich voor de zoveelste keer af of het echt zo slim was geweest om hierheen te komen.

Kirstie haalde een telefoon uit haar broekzak en keek ernaar. 'Annie, het spijt me zo, maar ik moet echt gaan. Er komt straks een groep voor een tour met gids bij zonsondergang en daar moet ik bij zijn. Blijf je nog langer zodat we nog eens goed kunnen bijpraten? Misschien vrijdagavond in The Courtyard, het oude cultuurcentrum. Ze hebben het restaurant vernieuwd en blijven nu in het weekend langer open en hebben pizza en prosecco. Voel je daar iets voor?'

'Dat zou ik heel leuk vinden,' antwoordde Annie in alle eerlijkheid. Ze was nog niet van plan al te betrokken te raken bij de sociale gemeenschap. Ze wilde deze zomer zo rustig mogelijk doorbrengen. Ze wilde zich installeren in de cottage en voorbereidingen treffen voor het aankomende semester op haar nieuwe school. Die lag in het nabijgelegen dorpje dertien kilometer verderop. Ze wilde haar gebroken hart de kans geven om te genezen. Maar Kirstie was iets anders en Annie knikte toen ze haar eigen telefoon uit haar handtas tevoorschijn haalde. 'O. Geen signaal.'

'Het zal ook eens niet. Sommige dingen veranderen ook nooit.' Kirstie haalde een sleutelbosje uit de zak van haar wandelbroek. 'Zullen we het op zeven uur houden? Geef mij je nummer maar, dan sms ik je. Je zult het berichtje uiteindelijk wel krijgen.'

‘Klinkt goed. Dank je.’

Annie dreunde haar nummer op. Ze zeiden elkaar gedag en Kirstie verdween in het huis. Annie wandelde terug over het paadje en ging in de rij bij het theehuis staan voor een ijsje. Daarna zou ze haar boodschappen doen. Ze was al snel aan de beurt. Ze twijfelde tussen gezouten karamel en appelkruid en besloot gulzig om ze allebei te nemen. Ze pakte haar enorme hoorn met chocoladetopping aan, liep verder en kneep haar ogen dicht van genot toen ze het eerste hapje nam. Het bankje op het kleine geplaveide terras voor de winkel was leeg. Ze ging zitten. Ze wilde voorkomen dat ze met haar ijsje zou gaan knoeien en viste onhandig een tissue uit haar tas.

‘Rijdt hier iemand in een witte Mini?’

Annies hoofd schoot omhoog bij deze woorden. Ze waren gesproken op een indringende toon, die met gemak voorbij het plantsoen reikte. Een man beende de brug over, en aan de rigide stand van zijn brede schouders zag ze onmiddellijk dat hij boos was. Hij straalde een en al spanning uit. Hij stapte naar de groep buiten het theehuis, die stilviel toen hij bleef staan en hen een voor een aankeek. Annie had een momentje de tijd om zijn lengte en knappe, donkere uiterlijk te bewonderen voordat zijn blik op haar viel, achter in de groep. Zijn irissen waren zo blauw en opvallend dat zijn ogen uitzonderlijk mooi moesten zijn, als hij niet zo geïrriteerd zou kijken. Hij kneep ze tot spleetjes onder zijn donkere wenkbrauwen, die hij uit ergernis had opgetrokken. Ze staarden elkaar aan. Een vluchtige hitte trok over haar huid toen hij zijn blik weer over de groep liet gaan en opnieuw sprak. Zijn diepe stem klonk nu iets kalmer.

‘Witte Mini. Staat buiten de schuur. Als de chauffeur ervan niet binnen twee minuten komt opdraven zullen we hem uit de weg moeten slepen.’

‘Hij is van mij.’ Annie stond op, in de verdediging vanwege zijn botte manier van doen. Ze probeerde zich ertoe te zetten een verontschuldigende toon aan te slaan, die bij de betekenis van haar woorden paste. ‘Sorry. Ik had me niet gerealiseerd dat ik daar niet mocht parkeren.’